

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 360. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715500032/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Honnør baade for Major og Eddikebrygger Lund og for Kaptejn og Urtekræmmer Dalmann, da jeg som Svend stod ved Livjægerne, saa jeg behøver da'nte at blive mør i Knæhaserne for en Brandofficer.

— Han har været rigtig Officer og er Branddirektør, rettede Alma.

— Saa sla'r vi bare Hælene sammen med et lidt mere smadrende Klask, sagde Bertel.

Kaptejnen og Lægen traadte ind. Alma skyndte sig med Præsentationen, og Bertel gjorde den nævnte Honnør. Kaptejnen gengældte den med et mat Blik, Lægen syntes at se paa ham som paa en morsom Varietet af Racen.

— De har været Militær? spurgte Kaptejnen. Hans hvide Knebelsbart skiltes lidt ved et lille Smil.

— Ja vel, Hr. Kaptejn! Det vil sige — inte rigtig Soldat, for jeg blev gjort til Militærarbejder ved Sessjonen begrundet paa, at jeg den Gang led af — lidt syrlige Fødder. Det har, Gud være lovet, fortaget sig under Aarenes Gang. Men saa tjente jeg et Serium af Aar som Livjæger ved Hr. Kaptejn og Urtekræmmer Dalmanns Kompagni, samtidig med at jeg arbe'dede i Hørkræmmerfaget.

— Naa? Og De kommer for at hilse paa Deres Søster?

— Ja vel, Hr. Kaptejn! Men det er saa at sige i en mindre proper Anledning.

Skov maatte hejde sig ud af et Vindue for at kunne se.

— Saa—aa? sagde Kaptejnen.

— Ja, der er Vrøvl med Boet paa Grund af juridiske Skarp- og Spidsfindigheder.

— Aha! udbrød Kaptejn Hald, og hans Næsehud krusede sig lidt, som om han lugtede noget hæsligt.

Bertel skulede sky op mod ham. Der stod to danske Mænd, der talte det samme Sprog, men følte sig lige saa forskellige og indbyrdes uforstaaende som en Pariser og en Beboer af Zulu-kaffernes Hovedstad. Alma følte det tydelig. Al hendes Higen stod til at høre til de civiliserede Lag, og der stod hendes Broder med sine medbragte Efterretninger som et Tegn paa, at hun var født paa en Mødding.

Bertel stammede:

— Ja — jeg véd inte, om Hr. Majoren mener — eller foretrækker — jeg mener . . . vi skulde gaa for os selv. Skov lo, saa det klukkede.